

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Grøndahl: De bemærkninger, jeg har til lovforslaget, samt et spørgsmål til den højtærede justitsminister skulle have været fremsat ved anden behandling, men da jeg dengang kom for sent til at begære ordet, vil jeg fremføre det her ved tredje behandling.

Betænkningen, der er afgivet den 15. april, siger intet, ud over at der har været afholdt 2 møder, og at der har været ét samråd med ministeren. Ved første behandling blev der af alle os ordførere undtagen den radikale gruppes udtalt betænkeligheder vedrørende § 6, stk. 1, nr. 4, dels over, hvad der var nævnt i paragraffen, dels over ordvalget. Betænkelighederne var forårsaget af, at lovreglen eventuelt kunne virke skadeligt på vor normale eksport. Den højtærede minister må jo imidlertid have været i stand til at berolige de ængstelige gemytter, da den afgivne betænkning er enstemmig. Men da der ikke foreligger noget som helst skriftligt fra udvalget — jeg har i alle tilfælde ikke fået noget — vil jeg bede ministeren oplyse, hvilke tilsagn der er afgivet til udvalget for at få kritikken til at forstumme. Lovteksten er jo ikke ændret.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det er rigtigt som anført af det ærede medlem, at der ved første behandling af dette lovforslag var betænkeligheder ved formuleringen af § 6, stk. 1, nr. 4, idet man havde den opfattelse, at det drejede sig om meget vidtgående forbudsforanstaltninger. Læser man selve ordlyden af bestemmelsen i den resolution, der er vedtaget af De Forenede Nationer, kan man også komme til det resultat, at det her drejer sig om noget særdeles vidtgående. Men denne resolution er jo fortolket indsnævrende i selve lovteksten, som siger, at det drejer sig om

„maskiner, instrumenter, apparater og andre produktionsmidler, der overvejende anvendes til fremstilling eller vedligeholdelse af våben, ammunition eller krigsmateriel, samt dele og tilbehør til sådanne produktionsmidler.“

Men resolutionens ord kunne meget vel fortolkes derhen, at det drejede sig om alle materialer, der kunne anvendes til denne produktion, og derved ville man gå langt, meget langt.

Det fremgår imidlertid af den debat, der blev ført i sikkerhedsrådet, og af de udtalelser, der senere er fremsat fra en række lande, at resolutionen alene tager sigte på færdigvarer, der er bestemt til anvendelse i militært øjemed eller fremstillet med det primære formål at medvirke til en produktion af våben og ammunition.

Vi har drøftet dette problem med nordmændene, svenskerne og finnerne, og vi har den samstemmende opfattelse, at resolutionen kan fortolkes indsnævrende, som det er sket i forslaget til denne lovbestemmelse. Fra svensk hold har man erklæret sig helt enig i fortolkningen og foretaget en tilsvarende tilføjelse i den svenske kundgørelse. Nordmændene har ligeledes afgivet en positiv udtalelse om den formulering, der er valgt i det danske forslag, hvor der tales om midler, „der overvejende anvendes til“ o.s.v., men har i øvrigt givet udtryk for den opfattelse, at man i Norge ikke har nogen produktion med henblik på eksport, der omfattes af denne bestemmelse. Jeg kan også anføre, at man fra britisk og amerikansk side har givet udtryk for en tilsvarende fortolkning.

Jeg føjer i øvrigt til, hvad jeg fremhævede allerede ved første behandling, at justitsministeriet naturligvis i administrationen af denne bestemmelse vil holde sig i nøje kontakt med handelsministeriet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 139 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om sømandsskat.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 126) findes i tidenden sp. 4800).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 137 stemmer; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 115) findes i tidenden sp. 3711, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 591).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Ændringsforslag nr. 2 og § 1, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 om indsættelse af en ny paragraf vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 om indsættelse af en ny paragraf vedtoges uden afstemning.

§ 2 (der herefter bliver § 4) vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 angående titlen vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af grundstigningsskylden [af Gottschalck-Hansen, Axel Kristensen m.fl.].

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. VI) findes i tidenden sp. 2239, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 633).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget til folketingsbeslutning og ændringsforslagene sættes til forhandling under ét.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gottschalck-Hansen): Det er menneskeligt at fejle. Således lyder et velkendt gammelt latinsk ordsprog gengivet på jævnt dansk. Det er menneskeligt at fejle; men så føjes der til: men ikke at vedblive dermed. Og det er dette sidste, man med rette kan bebrejde regeringen og dens støttepartier i forbindelse med den stædige fastholden af loven om den afgiftspligtige grundværdistigning.

Det var en fejl, at den danske rigsdag i maj måned 1933 imod det konservative folkepartis stemmer vedtog en lov om en særlig afgift på konstateret grundværdistigning. Det var en fejl, fordi de principper, der lå til grund for loven, var forkerte. Man talte om samfundsskabte værdier, man forventede større udbud af jord og billigere priser, man imødeså en mere hensigtsmæssig anvendelse af jorden, og man forudsatte,